

96

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lutego 1959 r.

w sprawie wysokości zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa.

Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami) oraz w związku z art. 2 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o przekazaniu wykonywania ubezpieczeń społecznych związkom zawodowym (Dz. U. Nr 6, poz. 31) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarobek stanowiący najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa ustala się w wysokości:

- 1) zł 500 miesięcznie lub zł 120 tygodniowo przy zatrudnieniu w pełnym wymiarze godzin,
- 2) zł 300 miesięcznie lub zł 72 tygodniowo przy zatrudnieniu w niepełnym wymiarze godzin,
- 3) zł 150 miesięcznie lub zł 36 tygodniowo w stosunku do uczniów odbywających w indywidualnych zakładach rzemieślniczych naukę zawodu.

§ 2. Za pełny wymiar godzin pracy (§ 1 pkt 1) uważa się dzienną lub tygodniową normę czasu pracy ustaloną dla danej kategorii pracowników w obowiązujących przepisach.

§ 3. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w państwowych i spółdzielczych zakładach pracy oraz w prywatnych zakładach pracy opłacających składki w formie ryczałtu, jak również do ustalania podstawy wymiaru świadczeń na wypadek choroby i macierzyństwa dla pracowników tych zakładów pracy.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 grudnia 1954 r. w sprawie ustalenia wysokości zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych (Monitor Polski z 1955 r. Nr 3, poz. 41).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

97

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1959 r.

w sprawie utworzenia Funduszu Postępu Technicznego w resorcie gospodarki komunalnej.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie utworzenia Funduszu Postępu Technicznego oraz jego przeznaczenia (Dz. U. Nr 61, poz. 302) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozciąga się moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie utworzenia Funduszu Postępu Technicznego oraz jego przeznaczenia (Dz. U. Nr 61, poz. 302) na jednostki podległe i nadzorowane przez Ministra Gospodarki Komunalnej.

§ 2. 1. Fundusz Postępu Technicznego tworzy się w resorcie gospodarki komunalnej z narzutów obciążających koszty określonych przedsiębiorstw resortu gospodarki komunalnej.

2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1. określone zostaną przez:

- 1) Ministra Gospodarki Komunalnej — w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych planem centralnym,
- 2) prezydium wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodowych, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej — w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych planem terenowym.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej oraz prezidiom wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodowych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

98

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 lutego 1959 r.

w sprawie zasad wynagradzania przewodniczącego i członków składu orzekającego oraz protokolanta za udział w posiedzeniach kolegiów karno-administracyjnych przy prezidiach rad narodowych.

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) zarządza się, co następuje:

§ 1. Należności za udział w posiedzeniach kolegiów karno-administracyjnych przysługują przewodniczącym i członkom składów orzekających oraz protokolantom.

§ 2. 1. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniach kolegiów karno-administracyjnych wynosi:

- 1) w kolegium wojewódzkim dla przewodniczącego składu orzekającego 57 zł, zaś

dla członka składu orzekającego i protokolanta — 38 zł za posiedzenie,

- 2) w kolegium powiatowym dla przewodniczącego składu orzekającego 38 zł, zaś dla członka składu orzekającego i protokolanta — 25 zł za posiedzenie,

- 3) w kolegium gromadzkim dla przewodniczącego składu orzekającego 15 zł, zaś dla członka składu orzekającego i protokolanta — 10 zł za posiedzenie.

2. W przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych szczególnie okolicznościami, Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek prezydium rady narodowej, przy którym działa kolegium powiatowe, może wyrazić zgodę na wynagrodzenie za udział w posiedzeniach tego kolegium wyższe od przewidzianego w ust. 1 pkt 2, nie przekraczające wszakże stawek ustalonych dla kolegium wojewódzkiego.

§ 3. Pracownicy państwowi mogą otrzymywać wynagrodzenie tylko za udział w posiedzeniach kolegium odbytych poza godzinami służbowymi,

§ 4. Osobom zamieszkałym poza miejscem posiedzenia kolegium karno-administracyjnego przysługują diety oraz zwrot kosztów przejazdu i noclegu według norm ustalonych dla pracowników państwowych przy podróżach służbowych.

§ 5. Wydatki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu pokrywa się z budżetów właściwych prezydiów rad narodowych, przy których działają kolegia karno-administracyjne.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1959 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. Z. Sznek

99

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 14 lutego 1959 r.

w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy.

Na podstawie art. 12 ust. 4, 7 i 9 oraz art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226), zwanej w dalszym ciągu „ustawą”, zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Zakres dokształcania młodocianych.

§ 1. 1. Młodociani zatrudnieni w celu nauki zawodu obowiązani są do dokształcania się w zakresie obranego zawodu.

2. Dla młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu, a nie posiadających ukończonych 7 klas szkoły podstawowej (art. 11 ust. 2 ustawy), organizuje się równoległe z dokształcaniem zawodowym kształcenie umożliwiające uzupełnienie programu 7 klas szkoły podstawowej. Czas nauki w zakresie szkoły podstawowej i dokształcania zawodowego wlicza się do czasu pracy młodocianych łącznie w wymiarze do 18 godzin tygodniowo.

§ 2. Młodociani przyjęci do pracy, do przyuczania do określonej pracy lub do odbycia wstępnego stażu pracy po przyuczeniu do określonej pracy są obowiązani:

- 1) jeżeli nie ukończyli 7 klas szkoły podstawowej — do dokształcania się w celu ukończenia pełnej szkoły podstawowej;
- 2) jeżeli ukończyli 7 klas szkoły podstawowej — do dokształcania się zawodowego lub ogólnokształcącego — według wyboru młodocianego przy wykorzystaniu istniejącej sieci szkół.

Rozdział 2.

Organizacja dokształcania.

§ 3. Obowiązek dokształcania się do czasu ukończenia 18 lat życia przez młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy powinien być wykonywany przez uczęszczanie do zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących i innych szkół zawodowych, ośrodków dokształcania zawodowego i szkół ogólnokształcących oraz na kursy.

§ 4. Zasadnicze szkoły zawodowe dla pracujących przeznaczone są do dokształcania zawodowego młodocianych przyjętych do nauki zawodu, do przyuczania do określonej pracy lub do odbycia wstępnego stażu pracy po przyuczeniu do określonej pracy oraz dla młodocianych przyjętych do pracy.

§ 5. Zadaniem zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących jest uzupełnienie teoretyczne szkolenia praktycznego odbywanego w zakładzie pracy przez kształcenie ogólne i zawodowe z uwzględnieniem potrzeb życia gospodarczego i zawodów, w których młodociani są zatrudnieni, oraz po-

głębianie wychowania społeczno-obywatelskiego i kulturalnego.

§ 6. 1. Zasadnicze szkoły zawodowe dla pracujących są trzyletnie.

2. W zależności od potrzeb zawodu mogą być organizowane przez Ministra Oświaty lub za jego zgodą zasadnicze szkoły zawodowe dla pracujących o okresie nauczania od dwóch do czterech lat, a w rolnictwie — w uzasadnionych przypadkach — o krótszym okresie nauczania.

§ 7. 1. Zasadnicze szkoły zawodowe dla pracujących mogą być organizowane:

- 1) jako szkoły samoistne dla określonego zawodu lub pokrewnych zawodów w tej samej grupie zawodowej lub też jako szkoły wielozawodowe przeznaczone dla różnych zawodów lub grup zawodowych;
- 2) jako wydziały lub oddziały innych szkół zawodowych albo przy szkołach ogólnokształcących.

2. W zasadniczych szkołach zawodowych (wydziałach) dla pracujących mogą być organizowane oddziały obejmujące uczniów:

- 1) tego samego zawodu (oddziały jednozawodowe);
- 2) tej samej grupy zawodowej (zawodów pokrewnych), w razie gdy nie ma dostatecznej liczby uczniów dla zorganizowania oddziału jednozawodowego;
- 3) różnych grup zawodowych (oddziały wielozawodowe), w razie gdy nie ma dostatecznej liczby uczniów dla zorganizowania oddziału jednozawodowego lub oddziału zawodów pokrewnych.

3. Jeżeli w oddziale złożonym z uczniów zawodów pokrewnych (ust. 2 pkt 2) jest co najmniej 10 uczniów uczęszczających na naukę tego samego zawodu lub w oddziale wielozawodowym (ust. 2 pkt 3) jest co najmniej tyluż uczniów należących do jednej grupy zawodowej, należy w ramach danego oddziału łączyć tych uczniów w zespoły jednozawodowe lub jednogrupowe w celu prowadzenia odrębnej nauki przedmiotów zawodowych.

§ 8. 1. W celu nauczania przedmiotów zawodowych uczniów oddziałów wielozawodowych, dla których nie można stworzyć odrębnych grup, będą organizowane ośrodki dokształcania zawodowego realizujące dokształcanie w zakresie przedmiotów zawodowych.

2. Dla młodocianych, dla których ze względu na małą ich liczbę nie będzie można zorganizować zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących, będą organizowane ośrodki dokształcania zawodowego realizujące pełne dokształcanie (zawodowe i ogólnokształcące) lub kursy dokształcające.

§ 9. W przypadkach uzasadnionych szczególnie okolicznościami młodociany może wykonać obowiązek dokształcania w innych szkołach zawodowych niż zasadnicze szkoły